

Jordi Graupera: “A Barcelona l’independentisme pot triar entre governar o estar a l’oposició”

written by Mercè Feliu | 11 d'octubre de 2018

Jordi Graupera (Barcelona, 1981). Doctor en filosofia, professor universitari i periodista. El 20 de març de 2018 presenta una proposta per teixir una sola llista independentista a les municipals de Barcelona.

El 30 d'octubre finalitza el termini per apuntar-se com a candidat a Primàries Barcelona. Per què encoratges la gent a presentar-se com a candidat?

Hi ha una primera raó, que com més serem més riurem.

Seriosament, presentar-se de candidat vol dir aportar les teves capacitats i el teu talent al procés de selecció. És a dir, la política millora en la mesura que discutim sobre el que és millor, per tant, si tens alguna cosa a oferir, ja sigui perquè en el teu barri coneixes una problemàtica, o perquè creus que hi ha un problema concret i en saps més perquè tens una visió global de la ciutat que és nova i és diferent ... Participar del procés com a candidat et permet, no només tenir l'oportunitat de fer política, participar en una llista i acabar potser sent regidor o alcalde de la ciutat de Barcelona, sinó que a més, millores a tots els altres, la teva presència, les teves preguntes milloren a tots els altres i, per tant, en la mesura que això sigui una onada popular, que inclogui gent desconeguda, gent que fins ara ningú sabia que tenia aquest talent polític, i despertem el talent de la gent, això millorarà la vida de tothom, tant si guanyem com si perdem.

Per fer política i per seguir la política, d'una manera més directa, es necessita temps i recursos, quin suport rebran els candidats?

Els candidats que s'apunten a les primàries tindran suport logístic, és a dir, se'ls ajudarà que les seves propostes siguin visibles i a tenir un perfil que la gent pugui consultar.

Es convida la gent a participar en les primàries i tota la infraestructura està al seu servei. Perquè justament la idea és trencar amb la jerarquia, és evident que hi ha gent més coneguda que altra i per tant parteix amb un avantatge. Però en el mateix format que propícies debats, propícies intercanvis, això legitima gairebé a qualsevol persona a participar del procés i, sí, és veritat, demana temps, però també és veritat que les coses que t'apassionen, les coses que a tots ens apassionen, totes demanen temps, i hem de trobar la manera de trobar aquest temps.

La CUP també es caracteritza per ser un partit amb una aposta molt ferma per la regeneració democràtica. En què difereix Primàries Barcelona –a part de l'obertura a la gent– de la metodologia que té la CUP?

El primer que s'ha de dir és que la CUP és pionera en processos de participació i això s'ha de reconèixer. Ens costa molt reconèixer que d'altres grups o partits ens inspiren i per tant –crec que s'ha de dir obertament– la tradició participativa de la CUP és una inspiració que demostra a més a més una cosa molt important, que la CUP és un dels pocs partits de Catalunya que sap dir que no. Quan tota la pressió mediàtica, tota la pressió institucional van a perquè diguin que sí, ells saben dir que no. Fins i tot, a vegades diuen que no contra el que a mi m'agradaria. Però el fet que ells resisteixin rau precisament en el fet que els seus mecanismes de presa de decisions són inapel·lables i això està molt bé.

Dit això, la CUP té una naturalesa assembleària. Crec que l'assemblea és un mecanisme imperfecte de presa de decisions

i, en canvi, altres procediments, començant per les primàries obertes, són una mica més eficients, o funcionen una mica millor. Però sobretot, la clau per mi és l'obertura, és entendre que són primàries ciutadanes, que són primàries per a la gent del carrer que no milita en cap partit i que no se li demana que militi en cap partit, sinó que només se li demana que es comprometi a respectar els drets humans, el *fair play*, el joc net, el dret a l'autodeterminació del país, la voluntat d'alliberar el país, a partir d'aquí totes les idees són benvingudes. Aquest xoc de pluralitats és una novetat històrica pel país.

Estaríem parlant d'un 15M a la catalana, generat per una insatisfacció ciutadana?

Jo crec que el 15M sorgia d'una protesta molt poderosa al carrer, l'aparició de Podemos va domesticar aquesta protesta i la va posar al servei d'objectius molt immediats i, per tant, això els va fer presoners de vendre's les idees o de fer una mena de màrqueting polític que agradés a la gent en aquell moment, perquè tenien una gran necessitat d'assaltar el poder. Era l'anàlisi que en feien, primer hem d'assaltar el poder i després ja farem el que calgui.

Nosaltres partim de la premissa contrària, que és: no hem vingut aquí a vendre el mateix producte embolicat d'una manera diferent, no hem vingut aquí a apel·lar els ressorts que sabem que els hi funcionen als partits diguem-ne tradicionals, no venim a repetir això, perquè això ja sabem que no duu enlloc, de la mateixa manera que a Podemos no l'ha acabat duent enlloc.

El que venim és a subvertir els fonaments, a poc a poc si cal, amb la cura pròpia de qui ha renunciat al cinisme. Nosaltres hem renunciat al cinisme. A la política catalana, l'espai que queda lliure és el no cínic i, per tant, aquest no revolucionari, que és contrari a tots els consells que ens dona la gent que en sap de màrqueting polític, això és el que estem fent, intentant una cosa que no s'ha provat mai, que és

dir la veritat tal com la veiem.

Quina és la predisposició dels partits vers Primàries Barcelona?

Des del començament sabíem que els partits, les direccions dels partits, serien, diguem-ne, contràries a les primàries perquè qüestionen la seva autoritat, per tant no està passant res que no esperéssim. L'únic escenari en el qual les direccions dels partits decideixen sumar-se és aquell en el qual el moviment popular és tan fort que els hi surt més a compte entrar-hi que quedar-se a fora.

Si anés plegat, l'independentisme a Barcelona guanyaria?

Segur. Sense cap mena de dubte, no existeix un escenari en què l'independentisme va junt i no guanya perquè el mapa electoral està molt fragmentat. Seria la llista electoral més votada de llarg i seria molt difícil que els altres arribessin a un acord per tenir majoria absoluta i desbancar la llista independentista.

Una capital independentista acceleraria el procés cap a la independència?

Sempre dic el mateix, nosaltres no estem fent aquest projecte perquè vulguem convertir l'Ajuntament de Barcelona en un ariet independentista, nosaltres el que diem és que la percepció que tenim de Barcelona els independentistes és diferent i creiem que millor que la percepció que tenen els altres, tant del món dels comuns com del món de l'espanyolisme més explícit. La independència de Catalunya l'ha de fer el Parlament de Catalunya i l'ha de liderar el Govern de Catalunya, el que sí que podem dir és que si nosaltres governem l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament serà lleial a les decisions preses pel Parlament de Catalunya i el seu dret a l'autodeterminació i no permetrem, des de la veu institucional que tindrem, ni falses promeses, ni enganys, ni aquesta mena de discursos que pretenen excitar la voluntat de la gent, però darrere dels quals no hi ha res sòlid.

Cal estendre la metodologia de Primàries Barcelona a la resta de municipis?

La gent de cada municipi s'ha d'organitzar, s'ha de coordinar de la mateixa manera que es van protegir les urnes, de la mateixa manera que es van protegir els col·legis. I de la mateixa manera que vam fer un referèndum, també podem fer unes primàries i, escolteu!, les primàries funcionen.

El que és innegable és que, en la mesura que els errors i els encerts els cometem nosaltres, és a dir, la gent que vota, tot error i tot encert es pot rectificar. Quan les decisions les pren només la gent que té tots els incentius o al·licients per mantenir-se a la cúpula, aleshores mai ningú rectifica, mai ningú reconeix un error, mai ningú canvia.

El que jo vaig veure el primer d'octubre no s'havia vist mai abans en aquest país, la gent compromesa prenent aquestes decisions al marge del que li deien, això té un poder increïble, és petroli! Si som capaços d'agafar aquesta energia i posar-la al servei d'una política més lliure, serem incontrolables.

Quina ideologia tens, dreta o esquerra?

Aquesta pregunta té dues respostes, una és que aquesta pregunta no és important. L'altra resposta és que no és important perquè el que estic proposant no és que em voteu, el que jo t'estic proposant és que participeu d'un procés de presa de decisions en el qual hi pot haver algú més de dreta o algú més d'esquerra i que sigui la gent la que triï què vol. Si jo sóc d'extrema esquerra o d'extrema dreta i la gent no vol això, que la gent em tombi. Aquesta és l'única cosa que jo estic dient, que si el que jo dic no agrada, que si el que jo proposo no agrada, pugueu decidir per vosaltres mateixos ficar-me a dins o treure'm a fora.

Dit això, hi ha molt poca gent a Catalunya que cregui que tot ho ha de fer l'Estat (un 7 o 8%), hi ha molt poca gent que cregui que tot ho ha de fer el mercat (aproximadament un 5%),

el 90% del mig ens barallem per la dosi, és com l'equalitzador de la cadena de música, ens barallem si l'educació ha de ser més pública, o si a la sanitat hi ha d'haver més mútues, ens barallem per equalitzar això.

Jo personalment no crec en les ideologies que solucionen tots els problemes de la mateixa manera, no crec que si tu penses que l'educació ha de ser pública això vulgui dir que has de pensar que tot ha de ser públic. Igual que si penses que hi ha alguna cosa que ha de ser concertada, tot ha de ser concertat. Jo no crec això.

Jo crec que cada qüestió en cada moment, en cada lloc, demana la solució adient a aquell lloc, a aquell moment i a aquell context. Aleshores, si em feu una pregunta concreta, si em demaneu què hem de fer amb les escoles municipals de Barcelona, jo us diré: a Barcelona hi ha competència sobre l'escola bressol, que a Barcelona té 8.000 places, es presenten 16.000 sol·licituds cada any, i hi ha 50.000 nens en edat d'anar a l'escola bressol. A Barcelona les escoles bressol són molt bones, de qualitat, gràcies als professionals que tenen una ràtio molt elevada, d'una professora per a 20 nens, això està molt bé. I per tant aquí hem de fer un esforç molt més gran del que s'està fent per aconseguir un sistema d'escola bressol pràcticament universal. Això en teoria és molt d'esquerres.

Si em pregunteu per la Guàrdia Urbana, us diré que amb la GU de Barcelona, en els darrers anys, hi ha hagut un intent de fer que no es posi en problemes. El govern de l'Ajuntament de Barcelona volia evitar-se titulars de la GU intervenint una manifestació o fent coses conflictives, per tant aquestes tasques les han de fer els mossos i així ho afronta la Conselleria. Això és un problema per a Barcelona i en part fa que s'incrementi la inseguretat. Aquest discurs és de dretes o d'esquerres? En teoria és de dretes perquè es parla de seguretat, de policies ...

Com afectarà una candidatura unitària via primàries a les Diputacions i als Consells Comarcals?

A Barcelona l'independentisme pot triar entre governar o estar a l'oposició, és una cosa insòlita, tenim aquesta decisió a les nostres mans, perquè si anem junts, governarem i si anem separats, estarem a l'oposició, això és així.

Per tant, si hem d'estar a l'oposició, fem-la com més plural millor, que les veus de les diferents famílies, perspectives, estratègies, percepcions de la ciutat hi siguin presents. Perquè a més a més, si hi són presents i la nostra veu hi és present, sorgida d'un procés de participació, això obliga els altres a moure's. Com que tenim una classe política que està petrificada, que aparegui saba nova, amb idees noves, amb perspectives noves, amb radicalitats noves, això impacta en tothom.

Això tindrà conseqüències als districtes de Barcelona, als Consells Comarcals, a les Diputacions, ... Però és més un problema per als partits que han de tenir espai a les institucions que no pas per a mi. Jo el que sí que puc dir és que la presa de decisions o la tria entre diferents opcions polítiques que pugui fer durant la meva carrera, no dependrà de quanta gent puc col·locar a diferents institucions. Això no sols ho dic per semblar més honest que els altres, ho estic dient perquè crec que aquest és un dels motius pel qual no han aconseguit sortir de la roda del hámster.

Quan tenim un sistema de partits molt sòlid, molt gran, amb partits que són estructures molt grosses, que ocupen molts espais a les institucions, hi ha una necessitat de mantenir la màquina rodant, perquè hi ha molta gent que necessita que la màquina funcioni. Quan això passa, si atrapes el líder d'aquesta maquinària, has atrapat tota la maquinària,

Això és una mica el que està passant ara, que tenim els líders de les maquinàries "segrestats" i en conseqüència, en cert sentit, tenim totes les maquinàries mig segrestades.